

Utdrag ur "Nils Holgersson flög inte över Billingen".

En vacker vårdag cyklar bror och jag till Varnhem. Det är ett idiotiskt företag för han håller på att få influensa och vi kyler ner oss ordentligt i fartvinden. Väl framme väntar dock en värmande soppa i trädgårdskaféet. Det visar sig att det precis öppnat för säsongen och att vi är bland de allra första gästerna.

Den medeltida kyrkan med sina ruiner är ett självklart utflyktsmål. Här drömmer vi oss tillbaka till den tid när munkarna vandrade omkring i klosterträdgården, pysslade om sina örter och samtalade om andliga ting.

När ingen ser på anlägger vi högtidlig uppsyn och håller händerna med handflatorna mot varandra framför bröstet så som vi förstått att man gjorde då. Ulf kallar mig biskop Turgilus och jag titulerar honom broder Wulfila. Pax vobiscum.

Detta sagt i största förtroende. Så där håller man ju verkligen inte på i vår ålder. Fast å andra sidan är det svårt att tänka sig ett mera värdigt uppträdande.

Inne i koret ligger de gamla kungarna och stormännen begravda. En av dem är Erik den läspe och halte. Det har hänt att jag med några enkla gester föreställt honom, ni kan lätt tänka er hur, och så har mitt fnissande sällskap fått gissa min identitet.

Jag vet inte hur Gud fader har det med sin humor, men jag tror inte att han tar illa upp. Eller hon ska det visst vara nu för tiden.

I Varnhems klosterkyrka finns naturligtvis också plats för allvar, stilla kontemplation och fina musikupplevelser. Jag kan förstå dem som i sådana stunder tycker sig känna en gudomlig närvaro. Så ber jag att få rekommendera motorcykelmuseet intill. Visserligen för det besökaren bara några få decennier tillbaka i tiden, men det räcker för att inse att det är något fundamentalt fel på vårt moderna liv. Det är ju alldeles onödigt att färdas snabbare än vad man kunde göra på en encylindrig tvåtaktare i början av 1950-talet.

För mig känns avståndet mellan munkarnas långsamhet och denna anspråkslösa konstruktion kortare än mellan motorcykeln i fråga och nutidens sönderstressade värld.

Bror tog tåget tillbaka till Uppsala men lämnade influensan efter sig. Jag låg i min säng i två dagar, nästan orörlig. Nemesiis divina!

TORKEL IVARSSON